

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 19/2020
20.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Драгане Маринковић, Звездане Лутовац и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Гарабандић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 689/2019 од 30.07.2019. године, у седници већа одржаној 20.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 689/2019 од 30.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 689/2019 од 30.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 2001/2017 од 04.06.2018. године, а ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности Основног суда у Вршцу, а ставом другим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и обавезан је тужени да тужиоцима на име стицања без основа исплати износе ближе наведене у изреци, са припадајућом законском затезном каматом за сваки доспели месечни износ (ближе назначен у изреци пресуде) од доспелости до исплате, као и да им надокнади трошкове поступка у износу од 273.370,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 689/2019 од 30.07.2019. године, одбијена је жалба туженог као делимично неоснована, а првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, којим је одбијен приговор апсолутне ненадлежности суда, док је у преосталом делу преиначена, а захтеви тужилаца за исплату досуђених износа, као стечених без основа, са законском затезном каматом, одбијени су као неосновани. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкова поступка у износу од 28.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, а ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог у делу којим

је тражио исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка. Ставом шестим изреке, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Ревизијски суд је оценио да нема потребе за новим тумачењем права јер је правно схватање другостепеног суда, изнето у побијаној одлуци, у складу са ставом Уставног суда израженим у одлуци I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда, у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године, изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда, донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају, није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог, на основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа у овој правној ствари, поднета је 06.12.2017. године. Тужици нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужиоца појединачно. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког тужиоца појединачно, а према средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе, представља динарске противвредности испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност спора побијаног дела сваког

од тужилаца не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, то је и ревизија тужилаца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У конкретном случају, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с. р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић